

NOVEMBER 2015

ERRS TEATAJA

II Eesti Naiste Tantsupidu –
Tähelepanu naisrühmad
N3 ja N4!

Vello Ainsalu: „Mul on hea meel,
et Lustipilli nimi kestab ikka edasi”

Mari Tammär: „Kultuurispetsialist
peab olema missioonitundega,
pühendunud ning vaimset
kultuuripärandit väärtustav”

Täienes ERRSi märgiperekond

Pealinnas on folgivaimu

TOIMETAJA
Robert Hein

KUJUNDAJA
Henry Semmel

VÄLJAANDJA
EESTI RAHVATANTSU JA
RAHVAMUUSIKA SELTS

Kaastööd ja ettepanekud
oodatud aadressile teataja@errs.ee

Kujunduses kasutatud graafilised elemendid Freepik.com

Sisukord

- 3** II Eesti Naiste Tantsupidu – Tähelepanu naisrühmad N3 ja N4!
- 4** Vello Ainsalu: „Mul on hea meel, et Lustipilli nimi kestab ikka edasi”
- 9** Mari Tammar: „Kultuurispetsialist peab olema missioonitunde ga, pühendunud ning vaimset kultuuripärandit väärtustav”
- 12** Täienes ERRSi märgiperekond
- 16** Pealinnas on folgivaimu
- 17** Palju õnne

II Eesti Naiste Tantsupidu – Tähelepanu naisrühmad N3 ja N4!

Kuna naisrühmasid on peole registreerinud VÄGA PALJU, kokku 200 rühma, siis on moodustatud uus naisrühmaliik N5. Selles liigis saavad tantsida rühmad nii 8, 10 kui 12 tantsijaga.

Põhitantsudeks on
M. Orav VIGALA REINLENDER
Ü. Feršel MA ES KUULE
Koos teiste naisrühmadega tantsite
Eesti rahvatantsu MUHU KÕVERIK
ja peo lõputantsu
M. Saare LEIDMINE (Oma saar).

Soovitame N5 rühmaliiki projektirühmadele ja algajate rühmadele.

Enne kui liiki vahetate, konsulteerige oma maakonna naisrühmade eestseisusega.

Ideaalne oleks kui need 200 rühma jaguneks kolme liigi vahel nii, et igas liigis oleks 66 - 68 rühma.

**Vello Ainsalu:
„Mul on hea meel,
et Lustipilli nimi
kestab ikka edasi”**

Tekst: Ingela Virkus
Fotod: Kai Kannistu

See aasta on Vello Ainsalu jaoks eriline. Oktoobrikuu lõpus tähistas ta oma 80ndat juubelit ning sama kuu algul täitus Karksi Valla Kultuurikeskuse rahvamuusikaansamblil Lustipill 40 aastat. Lustipillis on Vello nii juhendaja kui ka akordionimängija. Oma sünnipäeva on Vello alati tähistanudki just koos Lustipilliga.

„Tänavu oli see kontsert natuke lühem juba, paljud on vanemaks saanud. Üks laulja sai isegi 90 ja ikka laulab! Muidugi sellepärast tuli kava natuke väiksemaks teha,” ütleb Vello. Kui tavaliselt algab sünnipäevakava Lustipilli kontserdiga, jätkub õnnitlustega ning pärast südamlikke soove jälle kontserdiga, siis sel korral avas peo tõsiselt ja süngelt kirikukoor. „Olen palju kirikukooriga tegelenud. Mängisin aastaid tagasi orelit, nii et algul mõned laulud laulis isegi kirikukoor,” räägib Vello oma sünnipäevast, mis lõppes jällegi lõbusalt lustaka Lustipilliga.

Avinurme metsade vahel

Muusika on Vello südames kogu elu helisenud, kuid esimest korda puutus ta akordioniga päriselt kokku umbes kümne-aastaselt, poisikesena, just pärast sõda, kui juttude järgi tulid akordionid Saksamaalt reparatsiooni maksuna. „Olen Avinurmest pärit. Kui teisel pool seina suures toas oli pidu, siis tuldi kohe täitsa kolme-neljakesi ja mängiti akordionitega. Need olid sätendavad. Vaatasin suud silmad laiali: nii ilus pill ja kui ilus hää! Sealt sain kõige paremas mõttes akordionipisiku,” tuletab Vello

meelde seda, kuidas ta esimest korda akordioni enda jaoks avastas. Nüüd tahtis Vello omalegi seda sätendavat ja ilusa kõlaga pilli. Klaver Vello kodus juba oli. Seal mängis ta kuulmise järgi erinevaid operetikatkendeid.

„Ükskord palusin vanemat õde, et ole hea, ütle pillimehele, et las ta jätab selle pilli meile,” meenutab Vello. Pillimees tuli lapse soovile vastu ning jättiski akordioni Vellole. Pärast seda enam Vello peaaegu ei maganudki, vaid ärkas hommikul vara, õppis löötsa käsitsust, mängis õhtuni ja kirjutas lugusid. Täitsa ise. Maapoiss, kes metsavahiks või metsaülemaks saada ihkas, pühendas end nüüd vaid muusikale.

50ndatel viisid teed Vello Tallinna 22. Keskkooli, mida teame täna Jakob Westholmi Gümnaasiumina. Eks seda seepärast, et tol ajal oli maal vaid seitse klassi. Tallinnas lõpetas Vello keskkooli ning läks abikaasa soovitusel edasi praegusesse G. Otsa nimelisse Tallinna Muusikakooli akordionit õppima. Pärast seda viis muusika teda Tallinna Pedagoogilisse Instituuti muusikat õppima. „Sealt sain kõrgema hariduse. Olin küllaltki iseõppija, aga lõpuks õppisin diplomiteni ka välja,” ütleb ta. Ühel hetkel

tuli Lustipill, siis veel palju orkestreid, veel rohkem muusikat ja veel rohkem õpetamist. Seejärel ühel hetkel juba Lustipilli 40 ning Vello enda 80.

Piirid lahti

Esimest korda tuli Lustipill kokku 1975. aastal, kui Vello perega Karksi-Nuiasse kolis. Ilus loodus ja elukoht panid Vello sees viisid kõlama ning ei läinud palju aega, kui valmis sai Lustipilli esimene lugu „Kodukoht Karksi”. Sellest on Vello rõõmuks välja kujunenud isegi nagu Karksi-Nuia hümn. Ja Lustipilli oma kohe kindlasti ka. „Keegi kunagi arvas, et see on rahvalaul. See oli mulle väga suur tunnustus. Nii et Lustipilli esimene aasta on väga mees just tänu sellele kaunile loodusele ja sellele laulule,” tunnistab Vello ning lisab, et paraku ei ole ta Lustipillis enam nii

aktiivne, kui varem. Üsna regulaarselt, umbes kord kuus esinevad nad küll Viljandi Represseeritute Klubis, aga vahel, kui liiga pikk kontsert on, mängib akordionit Vello asemel Kersti Nurk. „Täie hooga ma enam ei tegutse, olen palju püsti mänginud ja energiat kulutanud,” ütleb ta ning lisab, et vahel on kontserdid lausa mitu tundi. Kuid mis on hoidnud Lustipilli juba 40 aastat koos? „Ikka andumus muusikale. Kõik, kes me mängime, tunneme suurt rõõmu ja lusti muusikast. Sealt ka nimi. Meil on ühtne arusaam muusikast ning sellest saame rõõmu ja jõudu mängimiseks.”

Vellole meenub aeg, mil piirid lahti tehti. „See oli kuidagi tohutu vabane mine, käisime väga paljudes kohtades välismaal. Kõik olid Raudse eesriide taga ja kui see eesriie lõpuks avanes, oli see tohutu suur sündmus,” meenu-

Lustipilli liikmetel on ühtne arusaam muusikast ning sellest saadakse rõõmu ja jõudu mängimiseks.

tab ta ning lisab, et selle neljakümne aasta jooksul on väga palju muutunud. „Vaatasin, et meie kroonik, viiulimängija, kirjutas kõik nimed üles ja 85ndatel või umbes selle keskpunktis oli Lustipillil kõige suurem tõus, 25

das need on kõik nagu minust läbi käinud. See annabki selle rikkuse.”

Üldiselt rõhutab Vello, et inspiratsioon tuleb „siit ja säält, elulisest momendist”. Väga palju on Vello loomingut mõjutanud ka Eesti Orkestrijuhitide Rahvamuusikaor-

Kui lugeda nüüd kokku kõik Vello kirjutatud laulud ja akordionisoolod ning need aastate järgi ritta panna, siis võib kokku saada täitsa 700, 800 lugu.

mängijat koos lauljatega! See pakkus suurt rõõmu. Siis oli meil kandlean-sambel kohe päris. Toredad momendid. Olen töötanud muusikakoolis. Praegu olen pensionil. Andsin seal akordionitunde, juhtisin orkestreid ja ansambleid, üks oli Kunileid. Kunileid ja Lustipill eksisteerisid vahepeal paralleelselt. Mul on hea meel, et Lustipilli nimi kestab ikka edasi.”

Metsast lauluga

Loomulikult ei jäänud lugu „Kodu-koht Karksi” Vello jaoks esimeseks ja viimaseks olulisemaks looks. Kui lugeda nüüd kokku kõik Vello kirjutatud laulud ja akordionisoolod ning need aastate järgi ritta panna, siis võib kokku saada täitsa 700, 800 lugu. „Ma ei teinud lugusid sahtlisse kirjutamiseks, vaid lihtsalt see oli minu elustiil. Hakkasin palju just siin Karksi-Nuias tänu ilusale loodusele jooksmas käima. Metsast tagasi tuln lauluga.” Nii sündis näiteks lugu „Ma lähen laulu tooma”. Loodusest inspireerituna on tulnud ka „Olen nii rikas”. „See on kirjutatud sellise mõttega, et olen nii rikas, et looduses on nii palju ilusaid värve ja kui-

kester (EOR - toim.), kus olid sageli konkursid, milles tal väga hästi läks. „Seal kõik orkestrijuhid tulevad kokku ja musitseerivad. Mina läksin sinna 70ndatel mängima, siis kui kõige rohkem rahvamuusikaga kokku puutusin. EOR-i kõla on kogu aeg minuga,” ütleb Vello ning tunnistab, et EOR sümpatiseerib teda väga ning EOR-i tegemistele elab ta tohutult kaasa.

Kui mõelda Vello loole „Olen nii rikas”, siis kahtlemata on seda ta isegi. Just eelkõige oma ande poolest. Rikas, sest on suutnud kirjutada nii palju lugusid ning nende lugudega edasi andnud nii palju emotsioone ja värve. „Õnneks nii on olnud, et „Jääkristall aknaklaasil” - olen seda saatnud ja Heli Lääts on seda laulnud. Saatis kirja ja kiitis seda laulu. Teine, mis sama suurt rõõmu pakkus, oli „Ega kalur pole kallur”. Artur Rinne laulis seda. See on selline vigurilaul. Mingi konkurss oli ja mina tegin niisugused sõnad, et ega kalur pole kallur, et sa ainult kallutad, õige mees oled sa siis, kui mere ära vallutad. Praegu on nagu sellise eelmise suure lõkke juures soendamine. Kui sa hakkad mõtlema, siis annab see sul jõudu, aga ega niisugust särtsu enam pole, mis oli siin mõnikümmend aastat tagasi. Aastad teevad oma tööd.”

Mari Tammar: „Kultuurispetsialist peab olema missioonitundega, pühendunud ning vaimset kultuuripärandit väärtustav”

Erinevate maakondade kultuurispetsialistidega oleme varemgi juttu teinud. Sel korral jõudis järg Raplamaa kätte ning kõigest sellest, mis Raplamaal röömsaks, aga ka võib-olla veidi nukraks teeb, räägib Raplamaa rahvakultuurispetsialist Mari Tammar.

Intervjueeris: Ingela Virkus

Kuidas rahvakultuuri edendamise Teieni jõudis?

Meie rahvakultuuri varasemaks kihistuseks on pärimuskultuur, mida on põlvest põlve edasi kantud. Esmalt puudutaski mind pärimuse vaim, sest nägin kõrvalt Tartu ülikooli ajalootudengite röömu ühisest regilaulmisest ja tantsimisest. Hiljem sattusin juba ise pärimusmuusika laagrisse ning ise selle asja sees olles kogesin kui põnev ja sügav on meie pärimus. See oli nii inspireeriv, et tekkis soov seda jagada. Nõnda alustasime pärimusmuusikapäeva Tule-Tee korraldamist.

See oli kümme aastat tagasi, olime siis 17. aastased. Sündmus toimus kuuel aastal ja kaheksal korral ja oli minu esimeseks kogemuseks esivanemate kultuuri laiemale ringile tutvustada. Sealt edasi olen olnud sellega pidevalt seotud, sest õppisin TÜ Viljandi Kultuuriakadeemias pärimusmuusikat.

Miks on oluline rahvakultuuri Eestis edendada?

Edendamine ei ole sõna, mida mina rahvakultuuri või pärimuskultuuri kontekstis kasutaksin. Küsiks pigem, miks meil on

vaja oma traditsioone hoida, kanda ja elustada ning vastaksin sellele. Meie esivanemate kultuur on olnud koostegemise, koosolemise ja koosloomise kultuur. See on miski, mis on kogukondi ühendanud, milles on järjepidevus, sügavat maailmataju ja intelligentsust. Rahvuslikul ärkamisajal tahtsime olla saksalikumad ja vahetasime maarahva kultuuri mood sama vastu. Koostegemise kultuurist sai esinemise ja vaatamise kultuur. Raiusime sellega läbi oma 2000 aastat juuri ning võõrandusime endale loomuosast. Dateerime oma kultuuri algust 200 aasta taha kui toimusid esimesed laulupeod, asutati seltsid jms. Jätame sellega varju aga meie tõelise omakultuuri põhiosa, mis kätkeb endas ainult eestlastele omaseid väljendusvorme. Eesti Rahvaluule arhiivil on 1,4 miljoni leheküljeline kogu, millele saavad vääriliselt vastu vaid Soome ja Šoti rahvaluule varamud. See on meie tõeline nokia, mida me peaksime õppima tundma ja vääriliselt hindama. Iga eestlane peaks oskama eest võtta mõnd regilaulu, pärimustantsu või -mängu, oskama jutustada oma kodukandi kohapärimusest ning tundma rahvakalendi tavandeid. See annab meile tagasi tugevuse ja eneseväärikuse, kogukonnatunde ja arusaamise sellest, kes me tegelikult oleme.

Milline üks õige rahvakultuurispetsialist oma loomult olema peab?

Missioonitundega, pühendunud ning vaimset kultuuripärandit väärtustav.

Olete öelnud tsitaadi „Ka varbad mudas seiskem jäärapäiselt”. Kas võib öelda, et see võtabki hästi kokku Teie ellusuhtumise?

Ei, see tsitaat ei väljenda minu ellusuht-

tumist. Usun pigem, et juhtub kõik see, mis peab juhtuma ja seejuures on oluline järgida oma intuitsiooni. Jäärapäisust on vaja vaid oma põhiväärtuste kaitseks.

Mis suund teid rahvakultuuris kõige enam paelub ja miks?

Mida aasta edasi, seda rohkem paeluvad mind küsimused traditsiooni olemusest endast. Kuidas traditsioon kujuneb ja levib ning kas ja millisel viisil on seda võimalik rekonstrueerida. Kuna ma ise mängin torupilli ja olen ka Kehtna Kunstide Koolis õpetaja siis huvitab mind ka pärimusmuusika ja selle erinevad kihistused. Viimase aja suurim avastus on pärimustants ja tantsumuusika.

Mis rahvakultuurispetsialisti tööülesannete hulka kuulub?

Täna on rahvakultuurispetsialisti ülesanneteks Rahvakultuuri Keskuse hallatavate toetusprogrammide ja mentorkoostutuste koordineerimine, rahvakultuuri valdkondliku ja vaimse kultuuripärandi alase andmekogu pidamine ning igakülgne võrgustikutöö maakonnas tegutsevate kultuuriasutuste, -seltside ja -organisatsioonide, kooride, tantsurühmade, harrastusteatriite ja käsitöömeistritega. Elukõige esindab rahvakultuurispetsialist aga UNESCO vaimse kultuuripärandi konventsiooni ja selle rakendamist kohalikul tasandil.

Tööd on palju. Mis on hetkel Teie kõige suuremaks südameasjaks?

Olen oma südameasjaks teinud pärimusvara taaselustamise protsessi Raplamaal, et toetada ja esile tõsta juba olemas olevaid algatusi ning luua ja kannustada uusi.

Rahvakultuurispetsialisti töö on

kindlasti ka väga pingeline. Kuidas Te pingeliste olukordadega toime tulete?

Esmalt on mul toetav perekond ja soe kodu, kus oma akusi laadida. Teisalt meeldib mulle tegeleda sisekaemusega ja eneseanalüüsiga. Pinge tekib tavaliselt hirmust. Oma hirme mõistes, on võimalik neist ka vabaneda.

Mida peate rahvakultuurispetsialistina oma maakonna prioriteediks rahvatantsukultuuri edendamisel?

Oma maakonnas pean prioriteediks tuua rohkem noori tantsu juurde ning leida ja koolitada ka noori tantsujuhte. Lisaks pean oluliseks, et rahvatantsija valdab tänapäevase autoriloomingu kõrval ka enda paikkonnale omast tantsukultuuri ning pärimustantse, mida suudab kogukonna kooskäämistel traditsioonitundlikult eestvedada. Mitmete aastate vältel kui olen pillimehena Eesti eripaigus esinemas käinud, olen palunud ka rahvatantsijatel labajalasaba vedada. Mind paneb ikka imestama, et rahvatantsija astub vastu lööki, oskamata elava muusika ja pillimehe järgi alustada, lisaks tõmmatakse saba sõlme, sest ei teata elementaarseid juhtantsija võtteid - Kolonnitantsuks juhtpaari leida on hoopis võimatu. Pärimustants peaks olema iga tantsutreeningu osa, olgu siis soojenduseks või lõpetuseks ning tantsides võiks lähtuda oma paikkonna eripärast. Meie tantsupidude metoodika on ühtlustanud kogu Eesti käibiva tantsurepertuaari ja -stilistika. Vahet ei ole, kas sõita saartele või lõuna-eestisse, ikka tantsitakse samu tantse, sest tantsupeo repertuaari kõrval ei jõuta muud õppida. Tantsitakse sama moodi ja sama muusika järgi, kuigi tra-

ditionis pole see nii olnud. Iseenesest ei ole selles midagi halba, kui eesti tantsukultuuri ühtlustamine on meie taotlus ja prioriteet, ent minu arvates peitub meie kultuuri tuum väljendusvormide ja -viiside mitmekesisuses, variatiivsuses ja paikkondlikus eripäras. UNESCO vaimse kultuuripärandi konvensioon, millega Eesti ühines 2003. aastal, paneb meie südamele selle unikaalsuse kaitsmise ja taasaelustamise.

Millised on Teie maakonna mure- ja rõõmukohad?

Muredeks on see, et meil on vähe rahvamuusikuid ning tublidele ja väärikatele tantsujuhtidele pole peale tulemas väärlisi mantlipärijaid. Rõõmu teeb hea võrgustikutöö ja loovad inimesed.

Mis on Teie maakonna rahvakultuuris sellist, mida teistel võib-olla ei ole?

Raplamaa rikkus peitub siirdevormilises regilaulus, rikkalikus kohapärimuses ning pikkades koorilaulu ja tantsu traditsioonides. Raplamaad kannab omamoodi vaimsus. Viimastel aastatel on siit välja lennanud hulk noori muusikuid, näitlejaid, kirjamehi ja -naisi ning filmimehi ja loodusfotograafe. Täna on tõusvaks trendiks end taas kodukohaga siduda ning siia kultuuriruumi rohkemal või vähemal määral panustada.

Millal tõi viimati Teie töö silmadesse rõõmupisarad?

See oli 24. oktoober kui toimus pärimuspäev, mis lõppes ühise külapoestilis tantsuõhtuga. Oli suur rõõm näha pillimehi mängimas ja igas eas inimesi tantsimas ja tõeliselt lustimas ning rõõmu tundmas oma esivanemate pärandist.

Täienes ERRSi märgiperekond

ERRS on juba mõnda aega teinud tööd tunnustamiskorra täiendamisega. Lisasime tunnustamise kategooriaid ning seoses sellega lasime juurde teha uusi märke; kirjutasime selgemalt välja ERRS aastatunnustamise ning ERRS au liikmete punkti.

Uue tunnustamise korra lisasime kodulehele juba suvel, kuid uute märkide valmistamiseks kulus aega. Nüüd on nad olemas ning meil on hea meel teile tutvustada meie märgiperekonda:

ERRSi märgid kollektiivi liikmetele:

Allpool nimetatud 4 märki antakse välja taotluse alusel.

Taotlusi märkide saamiseks ootame kuu aega enne ürituse algust, kuna märkide varud on piiratud. Nii on kindel, et

vääriline tunnustus õigeks ajaks saajani jõuab.

Märkide valmistamise kulud kannab taotleja. Ühe märgi hind on 15€. Märgid antakse välja koos ERRSi tänukirjaga.

Aktiivne noor - rohelise parmupilliga märk, millega tunnustatakse laste- ja noortekollektiivide silmapaistvaid ja aktiivseid liikmeid. Hetkel ei ole veel välja antud ühtegi Aktiivse noore märki, kuid meil on hea meel, et esmakordselt saab ERRSi märgiga tunnustada ka noori rühma-liikmeid.

Rühma hing - punase parmupilliga märk, millega tunnustatakse täiskasvanute kollektiivide liikmeid, kes on andnud olulise panuse rühma tegevusse.

Oleme tunnustanud juba kolme rühma hinge, kes tegutsevad Tallinnas, Viljandimaal ja Tartumaal.

Staažimärk - tunnustatakse pikaajaliselt kollektiivis tegutsenud ja oma tegevusega silma paistnud ning valdkonda panustanud liikmeid. ERRSil on kaks staažimärki:

Sinise parmupilliga märk - tunnustatakse 20 aastat kollektiivis tegutsenud ja oma tegevusega silma paistnud liiget. Juba kuus staažikat võivad uhkelt sinise parmupilliga märki rinnas kanda.

Musta parmupilliga märk - tunnustatakse 30 aastat kollektiivis tegutsenud ja oma tegevusega silma paistnud liiget. Meil on olnud hea meel tunnustada märgiga juba üheksat staažikat kollektiiviliiget üle Eesti!

Juhendajatele mõeldud märgid:

Allpool nimetatud 3 märki antakse välja taotluse alusel.

Taotlusi märkide saamiseks ootame kuu aega enne ürituse algust, kuna märkide varud on piiratud. Nii on kindel, et

vääriline tunnustus õigeks ajaks saajani jõuab.

Märgid antakse välja koos ERRSi tänukirjaga. Aumärgi juurde kuulub aukiri.

ROMAN TAVAST

UUS! Pronksmärgiga

tunnustatakse aktiivseid juhendajaid, kes on hingega pühendunud oma tööle.

Märk annab võimaluse tunnustada juhendajaid, kes ei ole jõudnud oma tegudega maakondlikul tasemel silma paista (hõbemärgi eeldus) kuid väärivad igati tunnustust tubli ja aktiivse tegutsemise eest. Hetkel ei ole veel välja antud ühtegi pronksmärki.

ROMAN TAVAST

Hõbemärgiga

tunnustatakse oma tegevusega maakondlikul tasandil silma paistnud tublisid ja töökaid juhendajaid. Hõbemärgi taotlusi menetleb ning kinnitab ERRS.

Hõbemärgi kirjeldus on aja jooksul korduvalt veidi muutunud. Hõbemärgiga oleme tunnustanud sadu tublisid tegijaid. Edaspidi jääb hõbemärk põhiliselt juhendajatele mõeldud märgiks.

Kuldmärgiga tunnustatakse kauaaegselt ning laiahaardeliselt rahvatantsu- ja rahvamuusika maastikul tegutsenud tähelepanuväärseid inimesi, kes on silma paistnud riiklikul tasandil.

Kuldmärgi taotlusi menetleb ja kinnitab ERRSi juhatus.

Tänase seisuga oleme tunnustanud kuldmärgiga 66 tublit tegijat.

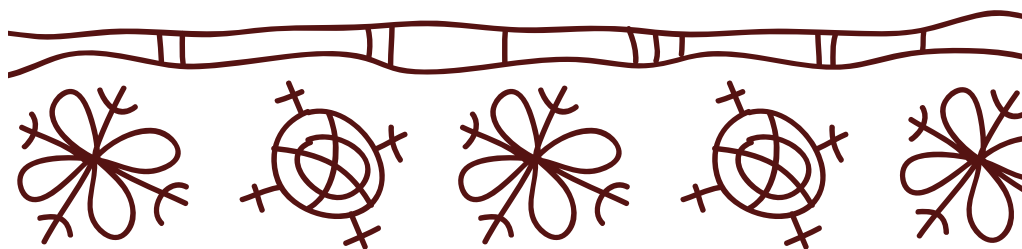
Aumärk

Aumärgiga tunnustatakse inimesi, kes oma tähelepanuväärse tööga rahvatantsu, rahvamuusika või pärimuskultuuri maastikul paistavad silma üleriigilisel tasemel.

Aumärgi taotlusi menetleb ja kinnitab ERRSi juhatus.

Aumärke oleme alates aastast 2001 välja andnud 33, sel aastal kaks: Liia Palmse ja Lehti Merilo.

Pealinnas on folgivaimu

Tallinna Rahvaülikool liigub kultuuripärandi hoogsas rütmis talvele vastu. Toimuvad kohtumised käsitöö- ja kultuurivaldkonna mõjutatajega, pärimuslikud pärestlõunad peredele ja traditsiooniliste pillide õpe. Hoogsas pärimusrütmis aitavad tallinlastel püsida folgi pealinnast Viljandist külla tulnud tegijad!

August Pulsti õpistu Eesti Pärimusmuusika Keskusest viib kolmel nädalavahetusel (7.-8. november 2015, 5.-6. detsember 2015, 9.-10. jaanuar 2016) Tallinnas läbi **pärimustantsu õpitoad „Traditsiooni tarkus ja tants.“**

Viljandis tegutsev tuntud pärimusmuusik ja õpetaja Cätlin Mägi korraldab Tallinna Rahvaülikooli ruumides kaks põhjalikku **parmupilli õpipäeva algajatele** (22. novembril) ja **edasijõudnutele** (13. detsembril), mis toimuvad ning novembrist alates on kõigil võimalik Leanne Barbo käe all **torupilli** (17. detsembrist 19. jaanuarini teisipäeviti) ja **kandle** (18. novembrist 20. jaanuarini kolmapäeviti) mängimise oskust omandada.

Kõrvale ei jää ka lapsed, kelle jaoks on **„3D kultuur: tulevik. Pärimuslikud pärestlõunad peredega“** (28. novembril, 12. detsembril), mida

veavad tuntud rahvamuusika- ja tantsu tegijad Juhan Uppin, Leanne Barbo ja Pärimuskultuuri Vaba Seltsing koos Ene Lukka-Jegikjaniga. Selle sügise kohtumistel lauldakse ja räägitakse kadri- ja mardisanditamisest, mängitakse talviseid lugusid ja mänge ning valmistatakse jõuluajaks.

3D kultuur: mõjutajad - need kohtumisõhtud annavad võimaluse kuulda Eesti kultuurilukku oma jälje jätnud loomeinimeste lugusid Tallinna Rahvaülikooli Vene tn saalis. Selle aastanumbri sees on võimalik veel kohtuda **Urve Tautsi, Kadi Pajupuu ja Mats Traadiga**. Veedame koos ühe kolmapäeva õhtu õdusalt koos pokaali veiniga.

Lisainfo: www.kultuur.ee

Inspireerivate soovidega

Sünnipäevalapsed novembris

Malle Weinrauch	01.11.1950	65
Anu Kurm	04.11.1965	50
Aile Mällo	05.11.1970	45
Inga Mehide	07.11.1970	45
Angelika Kadarik	10.11.1970	45
Milvi Link	11.11.1931	84
Lili Välimäe	16.11.1970	45
Tiit Erm	18.11.1950	65
Kadri Liis Wist	18.11.1980	35
Evi Raudsep	21.11.1926	89
Andres Kolga	24.11.1980	35
Kalev Järvela	25.11.1960	55
Annely Pöder	28.11.1970	45